

Літо доходить зеніту...
Літо доходить зеніту...
Будуть в високому небі
Зорі всю ніч дзвеніти.

Знову всю ніч не спати...
Ніч до світанку не спати...
Блукати по вулицях пізніх,
Тихі слова розсипати.

Слова, як полин, пекучі...
Як сивий полин, пекучі...
Десь темна вода хлюпоче
Біля високої кручі.

Десь липовим цвітом пахне...
Так солодко липою пахне...
Десь в гніздах, захищених хитро,
Малят зігрівають птахи.

Невже до свого призначення
Можу я запізнитись?
Літо доходить зеніту...
Літо доходить зеніту...

1976

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

